

Dagmar Platošová

ŽIVOTEM S NAVIGACÍ

aneb „Přepočítávám trasu“

Dagmar Platošová

ŽIVOTEM S NAVIGACÍ

aneb „Přepočítávám trasu“

Knížka je autorčinou biografickou výpovědí o jednom zlomovém období života, kdy začala chápat propojení událostí s jejími životními postoji.

S určitou dávkou humoru a nadsázkou v pochopení sebe samé dává v této zpovědi naději nejen sobě, ale i čtenářům (převážně čtenářkám, které možná prožily podobný příběh) na možnost přijetí změn v životě tak, aby byl naplněný radostí a hlavně vírou v lásku a vztahy, po kterých stále toužíme.

Příběhem může motivovat k vnímání symbolů a náznaků, které často nevidíme, ale které jsou pro náš život nezbytnými ukazateli po cestě za cílem.

* * *

Text © Dagmar Platošová, 2015

Foto na obálce: © Dagmar Sedláčková, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-76-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-77-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-78-4 (PDF)

1. vydání jako e-kniha © Lukáš Vik, 2015

www.lukasvik.cz

Fakta:

Veškeré konkrétní názvy, popisy míst, zemí a měst v této knížce jsou reálné a lze je najít v mapách.

Všechny postavy jsou skutečné, pouze jejich jména byla změněna z důvodu ochrany jejich soukromí.

Poděkování:

Na tomto místě chci poděkovat svojí přítelkyni a motivátorce Hance Jakubové za to, že mi dala podporu a podnět v tom, že můj příběh by zajímal další lidi i tak, jak byl napsán ve své první nesmělé podobě.

Největší dík patří muži mého života Michalovi, jehož příjmení s láskou nosím, i když jsem knížku vydala pod svým dívčím jménem. Děkuji za to, že mi otevřel prostor, ve kterém můžu být sama sebou, třeba i spisovatelkou. Taky za to, že díky němu jsem začala zase psát.

Děkuji všem, kteří se stali součástí mého života a tím i tohoto příběhu, protože bez nich bych ho napsat nemohla.

Úvod

Modrošedé hory na obzoru, tiché šplouchání vln a odlesk slunce, které ještě nenabralo všechnu dopolední sílu, a velmi příjemně lechtá můj zátylek. Na prsteníčku otáčím zlatým kroužkem, který má na své vnitřní straně vyryto datum jednoho letního dne před pár lety, a slovo Náčelník. Sedím na oblíbené kávě v hospůdce „Olala“ v přístavu Stomorská, na ostrově Šolta, která mi před několika roky poskytovala vytoužený klid ke čtení a pokusu vypustit všechny starosti ze srdce. Byla jsem tu tehdy sama, opuštěná, bolavá na duši, ale se zvláštním očekáváním, že takhle to přeci nemůže být pořád, a že se něco stane. Šest let zpátky. Tenkrát jsem tu klid našla. Možná jsem pochopila, že mám přesto všechno, co se dělo, svoji cestu nějak danou, ať se z ní chci odklonit v jakémkoli bodě mojí životní mapy. Navigace prostě jen přepočítá trasu. Cíl je uvnitř. Uchovaný pro chvíle, kdy jsem „u sebe“, kdy se chci slyšet a být srozuměná s tím, že ať se děje co se děje, všechno je dobře. Jen si na to musím vzpomenout. Nepanikařit, neběhat sem a tam, nespěchat na to, co chci, aby se stalo. Protože ono se to stane. Jen často o chvíli později, než chci já. Když odbočím o něco dřív,

stejně přijde ten tichý, sotva slyšitelný hlas, který hlásí „přepočítávám trasu“.

Přijela jsem si pro klid, i když tentokrát už nejsem sama, nejsem opuštěná, nejsem bolavá na duši. Přesto pro klid - ten nejdůležitější. Pro ten, který dobíjí baterie mojí navigace. Zažila jsem to několikrát v životě – když nevím, kudy kam, a kde najít ukazatel dalšího směru, musím vypadnout ze známých míst stereotypu jistoty. Uvolnit se k tomu, co neznám, od čeho nevím, co očekávat, a jediné, co je potřeba, je následování náznaků a symbolů, které přicházejí odkudsi, a které mne zavedou do nového, a jak se vždy ukáže, důležitého víru událostí, který mne vrátí na trasu, načrtnutou kýmsi uvnitř mne samotné. A v tomhle začátku nynějšího přijímání klidu mne napadlo, že napíšu o jednom svém kousku života knížku. Pro ženy, které možná potká to, co potkalo mne a tisíce žen na celém světě. Aby uvěřily, že láska může znovu přijít kdykoli, jen je potřeba jí dát šanci. Pro ženy, které už to možná potkalo, ale ještě nevěří a ze strachu říkají, že už raději nikdy žádného chlapa! Pro ženy, které to potkalo, a uvěřily, aby si na to vzpomněly, kdyby náhodou zase přišlo ouvej. Opravdovou lásku totiž přivoláváme nebo zaháníme jen my samy.

A taky proto, že jsem poznala, že je někdy potřeba dostatečně oloupat cibuli, než ji najdete uvnitř zdravou.

Příprava na 11. září

„Život není problém, který je třeba řešit, je to skutečnost, kterou je třeba poznat.“

Gautama Buddha

Navigace

Od svého mládí jsem byla zvyklá plánovat si svůj život s přesností několika hodin dopředu v daný den, a každý den v týdnu měl svůj promyšlený program. Ne, že bych se neuměla přizpůsobit změně, která přišla, třeba z hodiny na hodinu, ale přesvědčení, že mám díky plánům svůj život pevně v rukách, mi dávalo klid v tom, že se lehce dostanu zpátky na svoje „koleje“. Vlastně jsem plánovala život nejen sobě, ale později i svému muži Martinovi (chodili jsme spolu od svých sedmnácti let), který měl před válkou problém koupit i lístky do kina, na autobus jsme často díky jeho flegmatismu běželi ve chvíli, kdy vyjížděl ze zatáčky na dohled od našeho domu, a do stanice měl pět set metrů a my taky. Měla jsem léta pocit, že když to nenaplánuju, zůstaneme stát a budeme se dívat, jak ostatní žijí. Všechno mi vycházelo, měla jsem sny a vize, které se uskutečňovaly, a tam, kde to nešlo napoprvé, jsem zatlačila, a šlo to. Tenkrát bych řekla, že takhle hladký průběh může mít jen dobře naplánovaná a správná cesta. Dneska si troufám říct, že Vesmír byl nekonečně trpělivý, a učil mne.

Naše děti byly ještě hodně malé, když jsem poprvé zavnímala, že jsou věci, na které vliv mít nebudu, a že mezi lidskými pocity a emocemi je něco, co jsem

měla poznat jako bezmoc. Nebyla bych to tenkrát já, abych si nenašla cestu, jak vzít situaci zase do svých rukou. Jsem narozená ve znamení Střelce, a vlivem postavení Luny při seskupení planet ve chvíli mého narození je moje Venuše pod vládou znamení Štíra. Pro lásku u ženy to znamená jasně vytyčená meta „všechno, nebo nic“. Tenkrát jsem o téhle svojí součásti neměla ani potuchy, ale protože mám silně vyvinutou intuici (zvláště ve chvílích ohrožení se sám zapne spínač a začne blikat výstražné světlo), v takových chvílích, kdy se mojí Venuši naježily chloupky nejistoty, jsem jí (intuici) nějakým zvláště pokorným způsobem dávala místo, a ona mne na oplátku vedla k alespoň částečnému klidu a přijetí situací. Věděla jsem, co přesně udělat, abych udržela potřebný prostor pro uklidnění se a možnost promyslet si frontální strategii vítězství. Dokud opět nenastoupil ten můj vnitřní bojovník za osobní práva.

Tak jako v případě mé první sokyně v lásce, která byla tehdy mojí nejlepší kamarádkou ve městě, kam jsme se přistěhovali krátce po narození naší dcery Petry a kde jsem moc lidí neznala, a i přes svoji extrovertní povahu jsem neměla zatím moc příležitostí dát velkou důvěru nějaké ženě – kamarádce, natož přítelkyni. Nejlepší přítelkyní

byla Vlasta do jedné silvestrovské noci, kdy si dal můj muž jakési Novoroční láskyplné předsevzetí. Když si člověk myslí, že jde naplánovat cokoli, pro co se rozhodnul, a Intuice podřimuje pod teplou peřinou, kterou ji přikrylo Nevědomí, lehce se stane, že se dozví jako poslední to, co ví už půlka města, a všichni kamarádi, a hlavně kamarádky. „Nechtěla jsem tě ranit, a nechtěla jsem ti to říkat, ale dej si pozor, není to tak, jak ti řekla... Já to vím už dlouho“. Protože jsem ve své podstatě naivní, a nemám ráda problémy (kterým se sice nevyhýbám, ale snažím se ty vážné řešit s nadhledem sebezničujícího postoje Don Quiota bojujícího i proti větrným mlýnům), skutečnou realitu poznám někdy, až když se zdá, že je pozdě. Pokud jde o lásku. Tehdy moje Venuše nasadí brnění, zkontroluje všechny zbraně, které najde, naostří a naolejuje, a vyrazí. Nejjednodušší obranu, kterou jsem tehdy zvolila, byl útok. Na všechno, co se jevilo v oné situaci jako možné k dobytí a zničení případných záložních sil nepřítelů. Když mi začal docházet dech, navštívila jsem psychologa. Před lety nebyl takový problém se k němu dostat hned, nebylo tolik duší, které si myslely, že jim pomůže. (Blahopřeji všem, kterým se to stalo.) A tak stačilo sedět jednoho dne na lavičce v čekárně kožní lékařky, kterou jsem navštívila, a

ze které byl výhled na dveře známého psychologa, placeného z peněz státního zdravotnictví. Když jsem vyšla od kožní lékařky, zatukala jsem na jeho dveře se staženým žaludkem, zda je můj problém vůbec hoděn posouzení expertem. I když jsem měla snahu vyřešit ho sama, nemohla jsem spát, oblečení jsem už měla o tři čísla menší, než byla moje běžná konfekční velikost, a v rámci pudu sebezáchovy jsem naše dvě děti vnímala spíš jako něco, co mne drží v povinnosti se o někoho postarat a neodcestovat na vzdálenou planetu a tam tiše čekat na Malého prince. Dnes vlastně nevím, co jsem od návštěvy odborníka na duši čekala. Mnohé moje známé by řekly v takové chvíli „navíc od chlapa“.

Po vylíčení mé situace a jeho otázkách směrem ke mně mi řekl, že je mi muž nevěrný asi proto, že je se mnou na mateřské dovolené nuda. A já si prý z muže vytesala pedestal, ke kterému vzhlížím, a on si mne za to neváží. Nevím, jestli byl feministka v kalhotách, nebo znuděný manžel. Babičky, které vždy radily, že se chlapovi musí předkládat jeho postavení hlavy rodiny, a poukazovat na to, že vlastně on je ten, který na všechno vždy kápne, i kdyby to stokrát nebyla pravda, by asi spráskly ruce. Na tomto místě musím ale napsat, že takový přístup není můj případ. A tak mne tenkrát jednoduše

naštval, ale docílil velmi důležité věci. Probral mne z letargie vzniklé střídáním pískovišť a dětských koutků, a debat o cenách dětských potřeb a nízkého příspěvku na mateřskou dovolenou s kamarádkami. Když se dnes podívám na své dospělé děti, myslím, že nijak neutrpěly mým rozhodnutím s tím skončit. Pomoc přišla v tom, že jsem se ze dne na den rozhodla podnikat, byť v měřítku skromném a mně příjemném. Pustila jsem se do prodeje kosmetiky a potravinových doplňků, a dostala jsem to, co jsem potřebovala. Ženské mne vítaly s úsměvem a těšily se „na příště“. Mnohé z nich mi dávaly moudré rady do života, a říkaly mi, že mezi třicítkou a čtyřicítkou žena prožívá nejlepší léta. Začala jsem tomu věřit. Ze sokyně v lásce jsem navenek opět ustanovila „svou kamarádku Vlastu, které jsem vše odpustila“, jen abych ji měla pod kontrolou, a věděla o každém jejím kroku za mým mužem a naopak. Její věta, kterou pronesla při jednom společně stráveném víkendu bez dětí v našem bytě, kde jsem jí z čirého přátelství (maskovaná potřeba moci a laskavé manipulace) šila šaty na ples, a to: „v téhle posteli jsem nikdy nespala“ (byla to postel mého muže), mne vyvrstila ještě výš. Martin pak nestíhal všechny moje aktivity, kdy byl nucen hlídat dceru Petru a syna Patrika, ale kdy jsem mu i dokazovala, že se mnou, která je na mateřské

dovolené, se nudit nebude. Čas plynul, a on zjistil, že stíhat dvě aktivní a samostatné ženy prostě nezvládá. Zárný příklad toho, že se ze svých chyb nepoučíme, ale to zjistil opět až po mnoha letech.

Léta běžela jako o závod. Venuše ukryla po roce boje, kdy se kamarádka přeorientovala na novou lásku, útočné zbraně na horší časy, a občas se blýskla flitry ženskosti, aby udržela bdělost. Moje sousedka Jana tomu říká „šustit sukněmi“. Kamarád Honza ze střední tomu říkal „ještěřčí syndrom“. Ještěřka čeká na sluníčku, vyhřívá se pod laskavými paprsky, láká na barvy své měňavé kůže samečky a ve chvíli, kdy ji chce vzít kdosi do ruky a sebrat jí svobodu, mrskne ocáskem a je v tahu. Tímhle postojem jsem si léta hlídala jak svoje ženské místo v mužském pracovním světě, tak i pocit, že na šustění sukněmi je cosi pohansky magického, jen nesmíte dopustit, aby tu sukni zvedl vítr.

Mnoho let jsem měla pocit, že jsem to tenkrát svojí strategií vyhrála. Ale mnohokrát jsem také zažívala ve chvílích ticha a klidu neodbytný strach, že jsem si vydobyla něco, co mne vůbec netěší. Nad čím, i když to tak nevypadalo, nemám onu moc, kontrolu, jako bych seděla v první řadě a plakala nad příběhem hrdinky, která sice vidí, co je jinak, ale neví, co s tím. Neměla jsem odvahu něco zásadně změnit.

Vydala jsem se cestou chtít pochopit zákonitosti života v naději, že i můj muž pochopí, a bude dobře. Bylo hůř a hůř. Martin se mnou sice navštěvoval semináře vedoucí k rozvoji naší duchovní podstaty, ale s úmyslem kázat spíš jiným osobám, jak růst a být šťastný, než se tím sám řídit. Tak jsme ani jeden neudělal nic podstatného pro novou cestu. Najednou jsem to byla já, která stála, a dívala se, jak ostatní žijí. Začala jsem si uvědomovat, kolik odbočení z trasy mám za sebou, ve snaze najít nějakou jinou, lepší cestu. Začala jsem trochu tušit, že lepší je ta, ke které můžu směřovat sama, bez odboček k novým, „zajímavým a vlivným lidem“, k novým formám zábavy, k novým zaměstnáním. Že „lepší“ je už nastavená někde uvnitř. Že nemusím manipulovat ani sebe, ani druhé, abych se měla dobře. Zatím to bylo jenom tušení. Popadla mne ale panika, co všechno tohle tušení může s sebou přinést.

Mezihra

*„Cokoli můžete udělat, o čemkoli sníte... Udělejte to
hned.“*

J. W. Goethe

Ve snaze přeci jen vystoupit ze stojatých vod, ze kterých unikaly občas bublinky síry a zápach bažin, jsme koketovali s možností uniknout do jiného prostředí bydlení. Martin vyrostl v domku, i já jsem od svých patnácti, poté, co rodiče svýma rukama postavili dům, znala práci na zahradě a kolem domu. Navíc jsme oba pocházeli z Krkonoš a bydleli téměř pod horama, a potřeba být v nějakém kusu přírody v nás byla stále. Takže snaha v době, kdy bychom to s nějakou hypotékou utáhli, směřovala ke koupi nebo stavbě domu. Myslím, že tenkrát stáli u mne všichni, co mne ochraňují a drží mi palce (nemám ráda spojení „všichni svatí“, protože je i mnoho takých, kteří svatí nejsou a přesto nad námi drží onu neocenitelnou ochranu), protože jsem někde v dáli tušila, že postavit dům a radovat se „ze svého“ je jen krok na začátku. A co stálý úklid celého domu? (Zatím to byly jen tři pokoje v paneláku, chodba od dveří k výtahu a občas schody do patra pod námi). Zahrada, ke které patří

sekačka na zbytek pozemku, kde nebudou květiny a zelenina a keře, nebo Božíňku dej, nějaké stromy! V té době pro mne bylo při našem aktivním životě tohle pomyšlení odstrašující, ale zároveň jsem chtěla víc a víc uniknout z králíkárně, kde vidíte susedům naproti do oken a na stůl, když si nezatáhnou závěsy (později nastoupila doba žaluzií). Nějak podvědomě jsem na jaře rok před důležitým rozhodnutím vysela do truhlíků na balkóně semínka bylinek a květin, zařídila malé sezení na kávu na ploše metr krát metr a půl na našem balkónu, obehkala jsem zábradlí neprůhlednou vlnitou PVC folií, a snila o výhledu na záhon z daleko menší výšky, než jsou čtyři patra. Ale pořád tam byl ten strašák příslibu „na jednom konci domu začneš, a když dojdeš na druhý, nastoupíš hned znovu...“ Přesto jsme se dívali po pozemcích, když jsme někam jeli, a mluvili o možnostech jiného bydlení. Občas jsem se slýchala, jak z žertu říkám, že „to jistě, pořídíme si barák, a ty si pak najdeš mladší a já v něm zůstanu na starý kolena sama!“ No, už tenkrát jsem měla znát pořekadlo „dej si pozor na svá přání, co chceš, to se ti vyplní.“ I když jsem si to nepřála, Vesmír dobře poslouchal. Dnes už si sakra dávám pozor, jak některé své myšlenky formuluji.

Jeden rok ustoupil vládě dalšího, a my jsme znovu vyslovili chuť to bydlení změnit. V podstatě až na větší

jmění nám k tomu nechybělo nic. Přišlo zase jaro, na balkóně jsem znovu po zimě obnovila truhlíky, ve kterých byly zaseté bylinky, sílily muškáty, a já utíkala čím dál víc do přírody a pryč ze sídliště, které jsem začala nesnášet. A Vesmír mezi tím pracoval na plné obrátky. Přestala jsem říkat, že mám strach, že na všechno v baráku zůstanu sama, protože jsem věděla, že bych raději do nějakého našeho bytu, a jednou po půlce dubna jsme se s Martinem podívali na internet na inzeráty realitních kanceláří. První, na který nám padl zrak, byl inzerát asi týden starý, a v něm se prodával byt, jak se říká „na dobré adrese.“ Ve městě, ale v klidu, v zeleni, s přízemní terasou a záhonem, pod kostelem, který je od jara zahalený do zeleně vysokých stromů a z terasy je mu vidět jen špička, a v zimě nám ho svlečené stromy ukážou na pár měsíců i s jeho barevnou fasádou. Představovala jsem si veškeré možné aktivity v prostoru terasy a záhonu, skvělé sousedy, se kterými navážeme přátelství, nový rozměr bytí s novými hodnotami. Ještě mnoho let jsem při ranním vstupu na terasu nechápala, že jsme měli takové štěstí. Všechny řečené představy se mi vyplnily. Prostě ideál. Pro mne. Jak jsem se dozvěděla po několika letech, ne pro mého muže. Dodnes bych ho asi měla obdivovat za to, jak dlouho dokázal mlčet.

Vzhledem k našim tehdejším zaměstnáním, a tudíž jistotám pro banky, jsme měli hypotéku vyřízenou za 14 dnů. Se vším všudy. Se dvěma prohlídkami bytu, s mým nadšením pro venkovní prostor, kam se vejde spousta truhlíků a nemusí se sekát tráva, protože se na dlažbě neodrží, s ořukáváním sousedů a celkem vstřícným postupem realitní kanceláře ve všech bodech. Zdálo se mi, že když jde něco takhle bez potíží, je to prostě to pravé a „ono“. Souhlasím s tím dodnes. I když se pak třeba ukáže, že to mohla být i další odbočka z trasy, která zařídí, že ledacos pochopíte, protože jinak byste to nepochopili. Nicméně – všechno šlo tenkrát jako po másle. Těsně před podpisem smlouvy se mi naskytla možnost odcestovat na 14 dnů do Řecka na kurz, který pořádaly dvě moje známé, Mirka a Markéta, ženy – léčitelky, ke kterým jsem jezdila. I tyhle dny dokázaly změnit můj život tak, že další události, které přišly v následujícím období, byly jen jasným důkazem toho, co jsem v sobě léta nosila ukryté a zbaběle jsem to zakrývala další a další vrstvou „vždyť se nemám tak zle a jiné jsou na tom ještě hůř!“ Jenže - potřebovala jsem se ještě učit. Slyšet a vidět sebe. To mi v té době ještě moc nešlo. Potřebovala jsem posunout svoji nespokojenost se sebou sama do roviny, kdy už se nedá nic dělat, než že navigace

přepočítá trasu takovým způsobem, že si musíte při jízdě z kopce „držet klobouk“. Nejzajímavější při tom ale je, že leckdy ani netušíte, že z kopce jedete! Takže jsem s klidem z dobře fungujících událostí zabalila kufr, a muž mne odvezl na začátku června na letiště. Odletěly jsme, parta asi osmi žen, do Thessaloniky, a odtud jsme cestovaly do malého letoviska, kolem kterého se táhla dlouhá pláž až k městečku k pevnosti, a na druhou stranu opět pláž, takže jsem za celý den často nachodila mnoho kilometrů, a moje bosé nohy v písku a ve vlnkách na kraji pláže zanechávaly všechno, co jsem už nepotřebovala. Prožila jsem v Řecku dobu, na kterou nikdy nemůžu zapomenout, a která byla jednou z těch, kdy jsem (aniž bych si to tak v tu dobu pojmenovala) utíkala z reality svých dnů, a prostředí, kam jsem se dostala, mi pomohlo vidět věci jinak, a posunout se zase kousek dopředu. Naučila jsem se věřit víc nejen sobě, ale přijmout i to, že máme mnoho možností a darů, jak nebýt jen polo-spícími automaty, jak jednou řekl chilský psychiatr a učitel Claudio Naranjo. Začala jsem vnímat energie a možnosti, které mne pomalu, ale jistými cestami, dovedly později k mému současnému zaměření a práci. Naučila jsem (přiznám se, že dodnes nevím, jak se mi to tam tenkrát podařilo poprvé tak rychle a dobře) zavírat dokonce minulost, protože to

byla jedna z podmínek, abychom se mohly pustit zbytečných zábran pro práci. Zažila jsem sílu myšlenky, která v tu chvíli, byla-li dobře zacílená, měnila moji okamžitou realitu. Abych to přiblížila trochu srozumitelně, mnoho lidí by řeklo, že se děly zázraky na počkání. Poznala jsem velkou moc energie myšlenky, a učila se v následující době, jak s tím pracovat, abych toho víc nenapáchala, než napravila. Ze samé spokojenosti jsem začala i shazovat kila, a tak jsem žila v pocitu, že je všechno v pohodě. Musím říct, že mi tato příjemná sebeiluze naprosto vyhovovala, a vydrželo mi to ještě pár let. Dodnes tomuto období říkám „po Řecku“.

Po mém návratu jsme zároveň s podpisem smlouvy prodali i družstevní byt, kde jsme bydleli celých 15 let, a tím jsme umožnili kousek ceny nového bydlení. Měsíc před Vánoce jsme se stěhovali do našeho vlastního (a banky) bytu. Pečlivě zabalené a popsané krabice, dlouho sbírané v zelenině a supermarketu, a od kolegy Vaška z práce – bývalého vojáka, zapůjčené vojenské pytle jsme ještě před stěhováním nábytku postupně naváželi do stometrového království v přízemí domu na nové adrese. To dostalo jiné podlahy (firmu, co je pokládala, jsem neustále kontrolovala, aby to linoleum fakt vypadalo i s těmi lištami jako plovoucí podlaha, která tenkrát byla

moderní, ale drahá), kuchyňskou linku dodělávanou týden po nastěhování (ale konečně dlouhý pult a ještě jeden navíc, jako barový!), a zbytek byl naprosto využitelný po původních majitelích. (Tedy kromě bílých stěn, které nechci od doby, kdy jsem objevila kouzlo barev v interiéru, a které tedy náš bývalý soused Karel uvedl do náležité souhry barevných tónů s vybavením). Tím zbytkem myslím velké vestavěné skříně opatřené zrcadly od stropu dolů, které nám ušetřily kus práce s jejich pořizováním, a zpočátku i vyděšení z toho, že v bytě někdo je. Než jsem si zvykla na svůj odraz. První, co se objevilo na terase, bylo sezení s výhledem do zeleně (i když v tom listopadu se zeleň držela v úžasných odstínech podzimu a ještě terasu zdobila před prvním sněhem) a gril, bez kterého se naše plány spokojeného bydlení neobešly. Péťa a Patrik byli z bytu nadšení díky svým vlastním pokojům, a já dvojnásob. Krabice byly vybalené do znovu smontovaného nábytku téměř přes noc. Mnoho věcí se zklidnilo a mnoho vrátilo do starých kolejí. A mnoho událostí se brzy chystalo vyklubat z vajíček.

Thajské poselství

„Vše, co jsme, je výsledkem našich myšlenek.“

Gautama Buddha

Bylo před Vánocemi školního roku, kdy měla Petra maturovat. Pracovala jsem v té době již dva a půl roku jako lektor vzdělávání dospělých, a sama jsem si připadala jako ve škole, a to každý den, kdy jsem byla „na place“, ale i s kolegy – lektory. Dojížděla jsem do Prahy, a na semináře jsem cestovala v podstatě po celé republice.

Tahle škola začala tři roky předtím jedním setkáním s ženou, která mne před lety dovedla na svém semináři před myšlenku, že život má každý z nás ve svých rukách, že my jsme jeho tvůrci. Že jsem to pochopila tehdy ještě jinak, než na co jsem byla připravená, mi ukázala i moje skvělá životní navigace tím, že jsem tuhle Alenu po osmi letech potkala znovu. Těch uplynulých osm let jsem hledala, tápala, byla na vrcholcích a v údolích, a hlavně jsem si část toho období, jak jsem už několikrát zmínila, myslela, že když budu ostatním (hlavně Martinovi) říkat, jak máme žít, abychom se měli líp, a radostněji, že to pochopí a dohromady si připravíme ráj na

zemi. Nějak jsem si neuvědomila, že mi ten ráj stejně nepřipraví nikdo jiný, než já. Jenže k tomu jsem si docházela pomalými krůčky, a někdy jsem vůbec nechápala, proč, když se tak snažím, je to často úplně blbě. Nicméně jsem asi nějakou cestu ušla, protože mne teď čekal další stupeň „orientačního běhu“.

Působila jsem ještě ve velké pojišťovací firmě, když jsem Alenu potkala ve městě na zastávce tramvaje, a kdy mi řekla po ne moc dlouhém rozhovoru: „ Ty jsi docela v pohodě, co kdybys přijela do Prahy na naši přednášku?“, a po ní mi potom nabídla, abych s její firmou začala spolupracovat. Přednáška byla na téma, které mi v tu chvíli sestavilo moje dílky pochopení i nepochopení do obrazu, kde sice ještě notně chybělo, ale začalo se cosi rýsovat, a pro mne to mělo nádech příslibu, že už bude líp. Když si dnes uvědomím, že i po letech mi děti říkají, že jsem byla fanatik a mimozemšťan zároveň, nedokážu si vzpomenout, co na tom obrazu vlastně bylo. Náčrt se časem překryl mnoha jinými pokusy... Nicméně moje ego tenkrát v tu chvíli slastně zamlaskalo, a já jsem opustila stabilní práci zaměstnance a vrhla se do neznámých vod neznámé oblasti, která měla ale pro mne příznak svobody a možností. A to je pro nás, zrozené ve Střelci, alfa a omega života! Začala jsem pracovat pro dvě vzdělávací společnosti, protože

Alena měla navázanou spolupráci s agenturou jiné ženy, pro kterou jsem také školila, a hlavně jsem se s ní po několika letech po ukončení naší spolupráce potkala znovu a ovlivnila mne svojí změnou a prožitky daleko víc, než poprvé. Napadá mne, jak je důležité pro nás, ženy, projít v práci vedením mužů i žen, abychom si dokázaly uvědomit ten velký rozdíl, a hlavně se dokázaly tím zrcadlením se svými „šéfy“ podívat na sebe sama. A tak aniž bych si to plánovala, nastoupila jsem do školy, kde se sice nehodnotilo známkami nebo slovně, ale příležitostmi zvládnout teorii, kterou jsme sami učili ostatní, dokonalou praxí. Dokonalou myslím ve smyslu dokonané. Tedy opakovanými problémy, které jsem jaksi nezvládala, až k bodu pochopení, že se zase snažím přechytračit mapu v oné navigaci, a neslyším ten hlas, který určuje směr. Mimochodem - někdy mne napadá, jaké by to bylo, kdybych si mohla jako v opravdové navigaci do auta navolit hlas víc sexy, mužský nebo ženský, s akcentem Moraváka nebo mateřskou pobídkou, ať už neblbnu a poslechnu. Krásné na tom je, že tahle životní navigace na vás neřve, že jste měla odbočit vpravo, jak „vám přeci říkal“ (nejlépe spolujezdec manžel), a přeřadit (copak neslyšíš, že máš podřazeno!?), a necpat se tak za toho před vámi